

Zrádné srdce

Je to pravda. Ano, jsem dost nervózní člověk. Vlastně hodně nervózní.

Ale proč si myslíte, že jsem se zbláznil? Mé smysly zostřilo onemocnění... A především sluch. Jen si všimněte, s jakou rozvážností vám vyprávím tenhle příběh!

Měl jsem toho staříka rád. Nikdy mi neublížil a vždycky se ke mně choval pěkně. Nikdy jsem netoužil po jeho penězích.

Ale to jeho oko... to bleděmodré oko zamlžené šedým zákalem, které vypadalo jako oko supy, se ve mně začalo měnit v obsesi. Ze začátku mi jeho pohled působil mrazení, ale časem – jakmile se to oko upřelo mým směrem – ve mně tuhla krev a jíkala mě hrůza, že jsem se nemohl

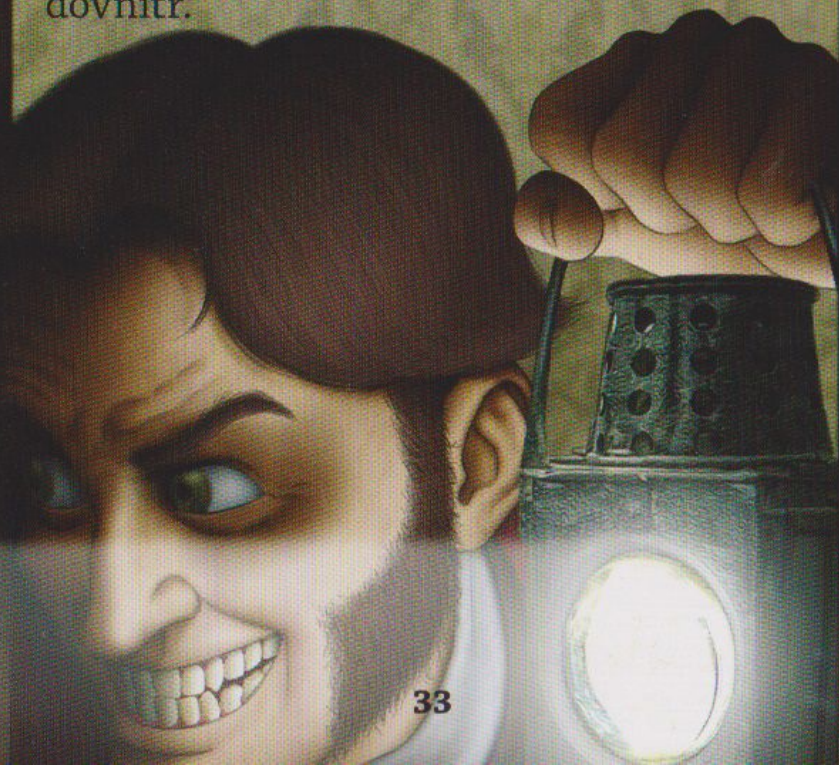

pohnout. Musel jsem se jednou provždy zbavit toho strašného oka, kvůli němuž jsem nemohl ani spát!

A tak se v mé hlavě pomalu, ale jistě rodila myšlenka, že toho staříka musím zabít.

Ano, možná si myslíte, že jsem blázen, ale kdybyste viděli, s jak promyšlenou trpělivostí jsem plánoval jeho smrt, jakou obezřetností a péčí jsem věnoval každému jednotlivému pohybu, určitě byste došli k názoru, že se mýlíte.

Po sedm po sobě jdoucích nocí přesně o půlnoci jsem se vydával ke dveřím jeho ložnice, kde opravdu tvrdě spal. Absolutně tiše a maximálně opatrně jsem pokaždé pootevřel dveře jeho pokoje a pomalu jsem tou škvírou vsunul hlavu dovnitř.

Pak jsem zapálil malou lucernu a namířil jsem ji přímo na to jeho oko. Pak jsem ho pozoroval. Oko však bylo zavřené, takže se mi zdálo bezpředmětné svůj úmysl provést... Bylo to sedm nekonečných nocí!

Konečně se v noci osmého dne něco stalo. Poté, co jsem otevřel dveře jeho pokoje a s maximální opatrností jsem tam vstrčil hlavu, ve chvíli, kdy jsem se chystal posvítit na to příšerné oko, mi lucerna vyklouzla a spadla na zem!

„Kdo je tu?“ zařval stařec a vztyčil se na lůžku.

Zcela jsem znehybněl a zadržel dech. I ten nejmenší hluk by ho varoval a nakonec by mě objevil. Nevím, jak dlouho jsem stál bez hnutí, aniž jsem pohnul jediným svalem, možná i hodinu. Nezpůsobil jsem ani ten nejmenší hluk, ale neslyšel jsem ani starce, že by si znovu lehl. Takže jsem věděl, že pořád ještě sedí na posteli, naslouchá a snaží se mě v té tmě objevit...

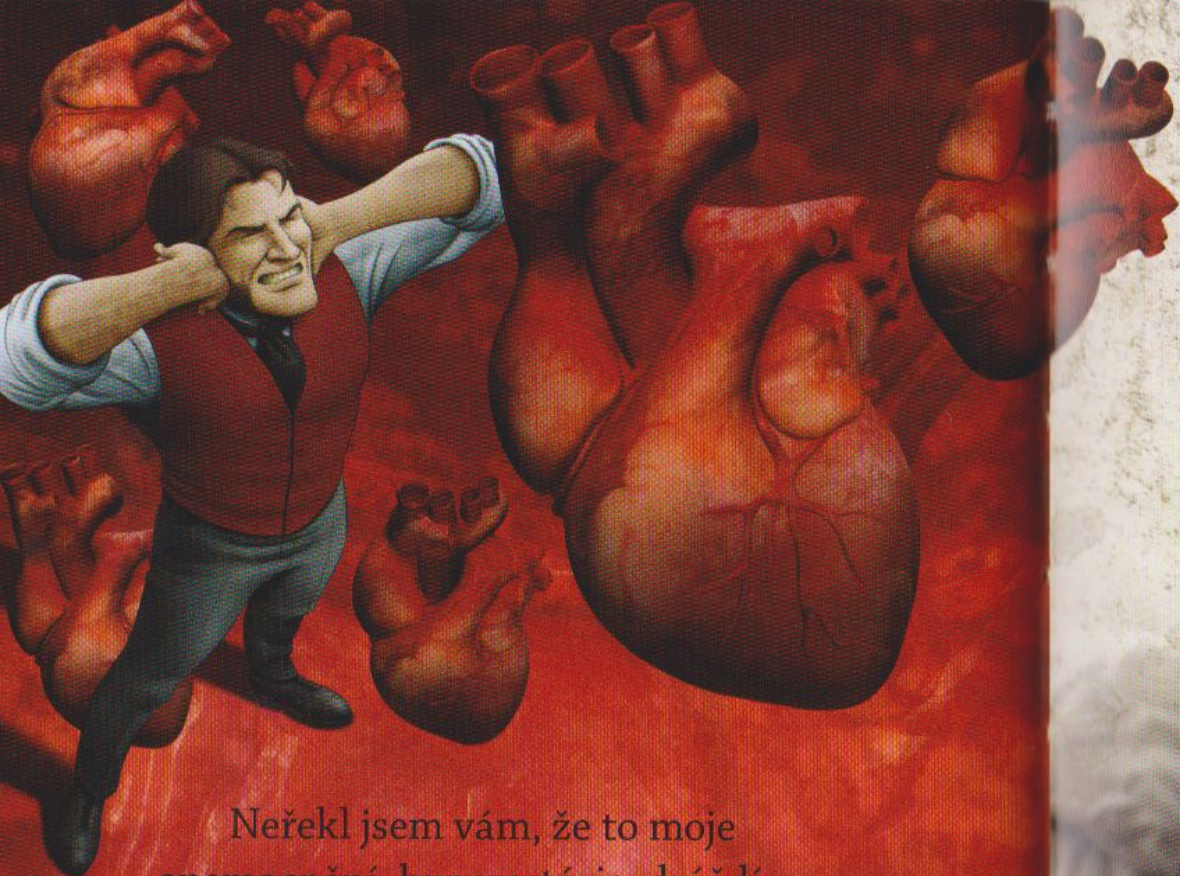
Najednou jsem uslyšel slabé zasténání. Bylo to zaúpění někoho, koho se zmocnil nezvladatelný děs. Věděl jsem, co ten stařec v tom okamžiku cítil. Tolik nocí i mě zaplavoval stejný pocit nesnesitelné hrůzy...!

Teď asi sedí v posteli a sám sebe přesvědčuje, že ten hluk, který zaslechl, byla jen halucinace, ozvěna zlého snu, anebo ho snad způsobil vítr nebo tudy proběhla myš...

Ano, určitě se pokoušel uklidnit, ale všechno bylo marné. Protože ho obklopovala smrt... A on to věděl.

Po nějaké době jsem si konečně dodal odvahy a rozsvítil svou lucernu. Jemný paprsek světla dopadl přímo na to oko. Tentokrát bylo otevřené!

V té chvíli mě zachvátil vztek. Tu jsem zaregistroval dutý a přidušený zvuk. V uších mi bolestivě bušilo starcovo srdce, které tlouklo tak silně, že jsem ho slyšel víc než jasně.

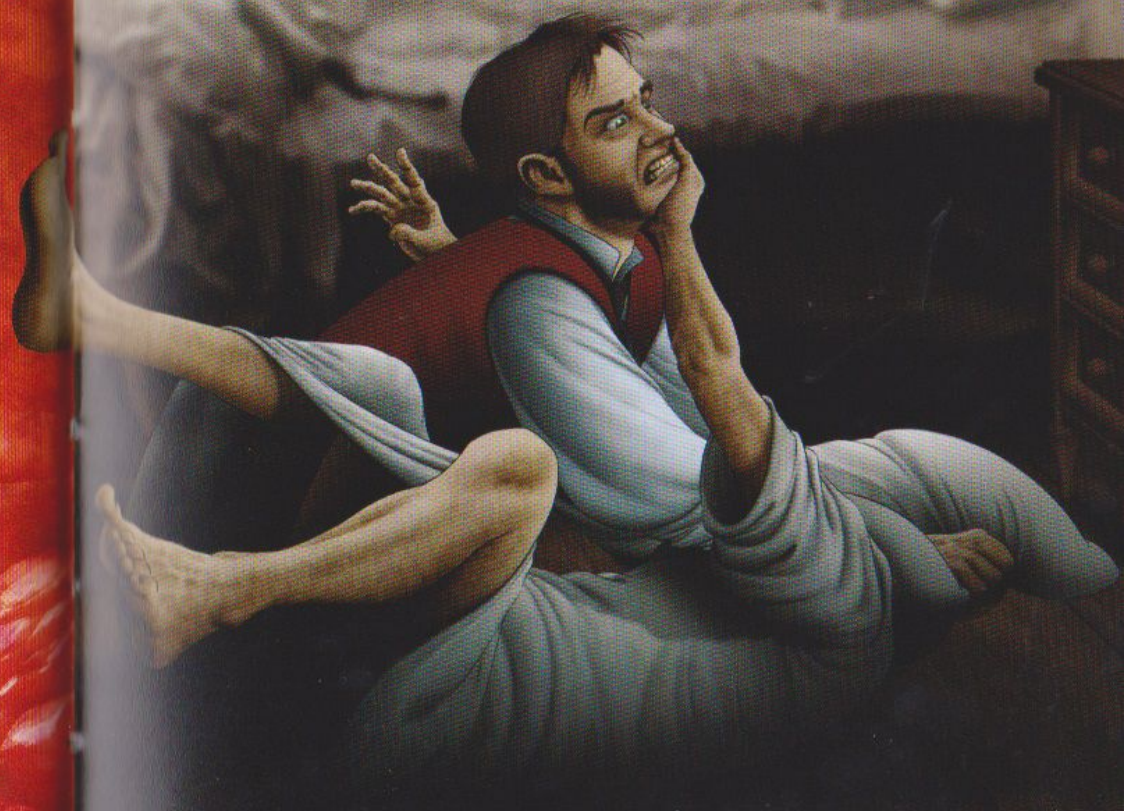

Neřekl jsem vám, že to moje onemocnění, hyperestézie, dráždí do maxima všechny mé smysly?

Ten tlukot odzváněl ještě silněji v mé hlavě, takže se mě rychle zmocňovala vlna nervozity. Podařilo se mi ovládnout a bez dechu a bez hnutí jsem stál a čekal. Ale zvuk jeho srdce byl už nesnesitelný. Starcova panika musela být opravdu nezvladatelná. Napadlo mě, že to srdce vybuchne a... Náhle jsem pocítil úzkost. Někdo ze sousedů mohl

slyšet ten hromový hluk a upozornit policii! Za každou cenu jsem tomu musel zabránit... Bez rozmýšlení jsem se s křikem vrhl na postel.

Stařec vydal strašlivý výkřik. Pouze jeden. Podařilo se mi ho totiž stáhnout na podlahu a na hrůzu změněný obličej mu přitisknout polštář. Tlukot jeho srdce byl stále tišší, téměř neslyšitelný.

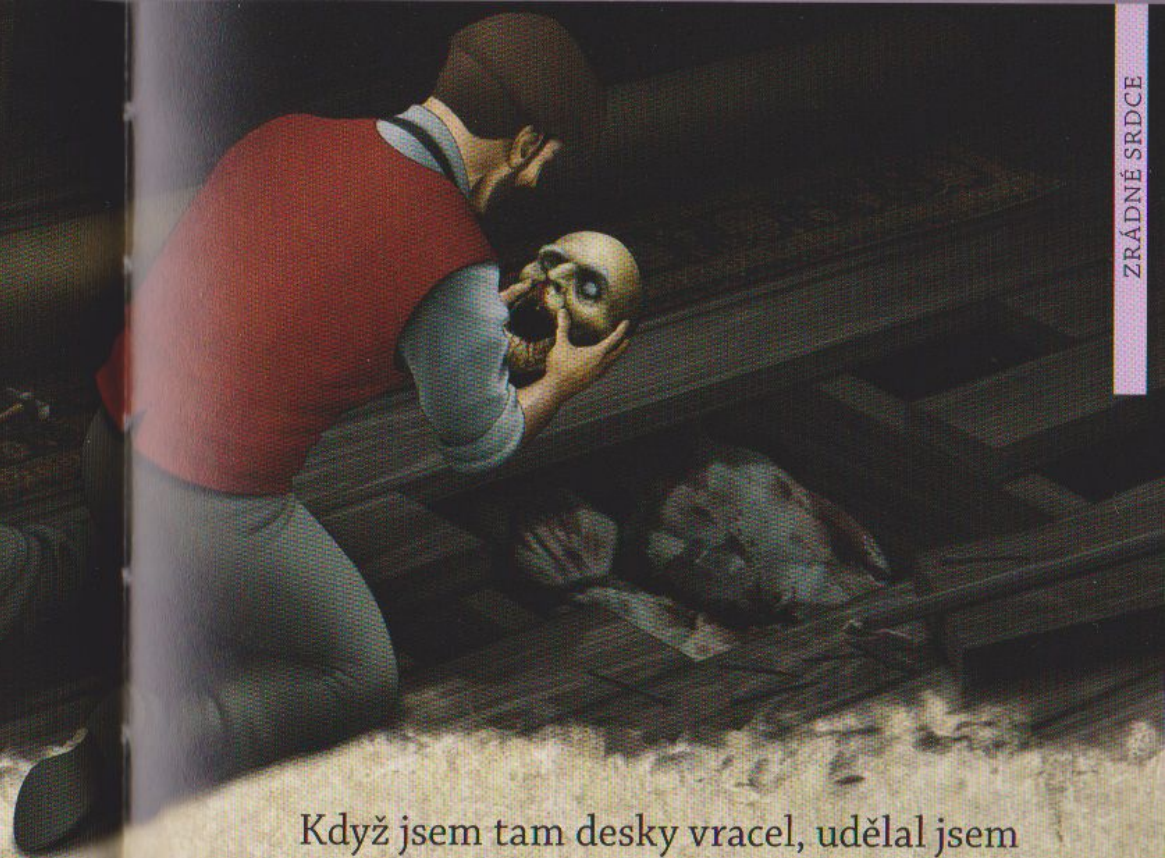

Když umlkl, konečně jsem si klidně oddechl. Žádný soused už nemohl přes ty zdi nic slyšet. Stařec byl mrtev.

Jeho oko mi už nikdy nebude nahánět hrůzu. Teď jsem se ale musel zbavit těla. Kam bych ho asi tak mohl ukrýt?

Ohlížel jsem se po místnosti: stěny, skříně, podlaha... Podlaha bude dokonalé místo! Zvedl jsem tři dřevěné desky a starcovo tělo jsem vstrčil do prostoru pod nimi.

Když jsem tam desky vracel, udělal jsem to tak mistrně, že by nikoho ani nenapadlo, že s nimi někdo hýbal.

Nebylo třeba nic uklízet; po zločinu nezůstala ani skvrna, ani žádná jiná stopa.

Když jsem byl hotov, byly asi čtyři ráno a pokoj byl temný jako nějaká jeskyně. Působilo to tak zvláště.

Ale právě, když hodiny odbíjely celou, něco se stalo: někdo zaklepal na vchodové dveře.

Asi si pomyslíte, že jsem znervózněl. Ale čeho bych se mohl bát? Neudělal jsem žádnou chybu. Nikdo nebude schopen odhalit, co se tu stalo. Takže jsem šel klidně otevřít dveře.

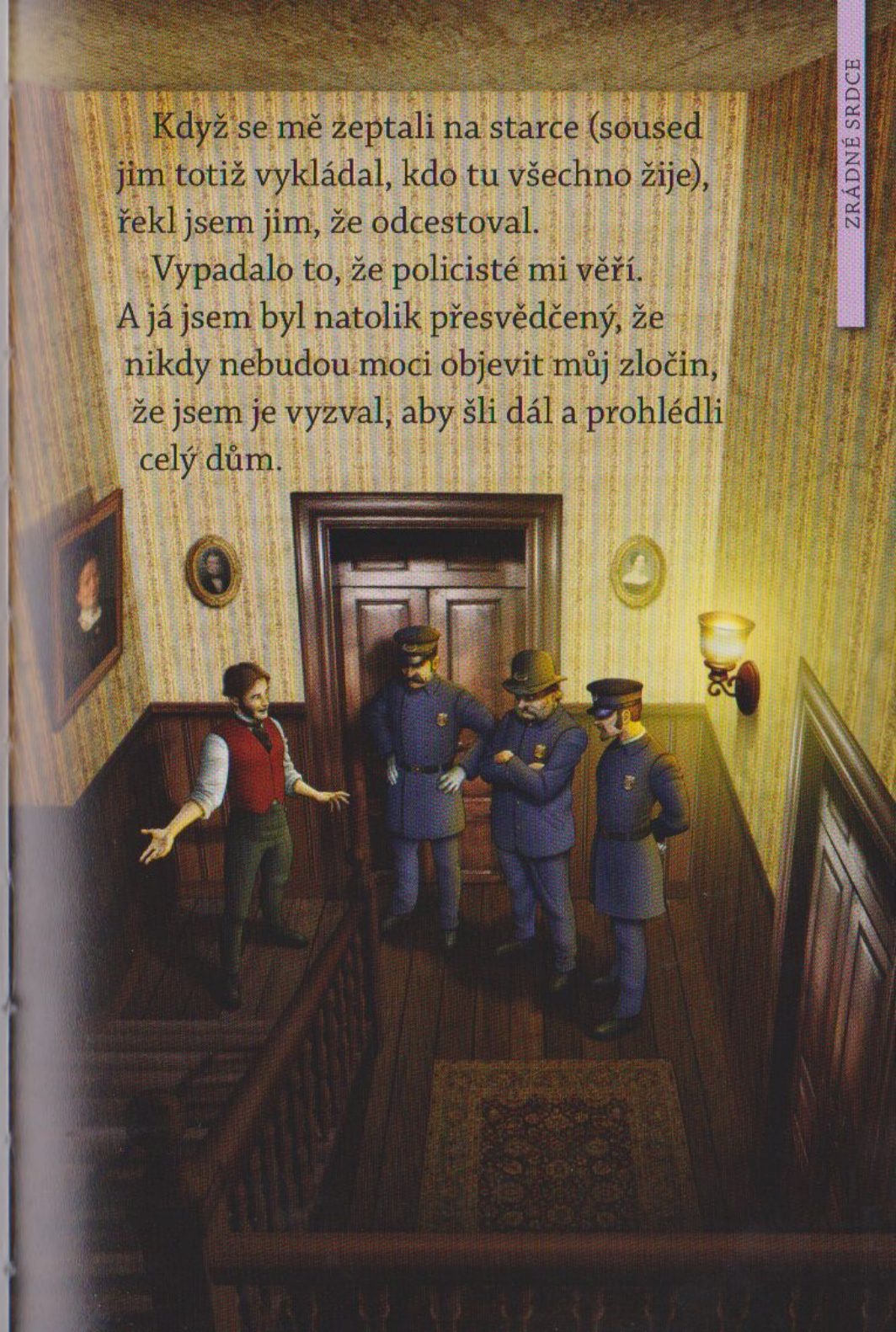

Byli to tři policisté, kteří mi zdvořile vysvětlili, že jim jeden soused hlásil, že uprostřed noci zaslechl nějaký křik.

„Ach! To jsem musel být já,“ vysvětloval jsem. „Mívám zlé sny a často se budím s křikem.“

Když se mě zeptali na starce (soused jim totiž vykládal, kdo tu všechno žije), řekl jsem jim, že odcestoval.

Vypadalo to, že policisté mi věří. A já jsem byl natolik přesvědčený, že nikdy nebudou moci objevit můj zločin, že jsem je vyzval, aby šli dál a prohlédli celý dům.

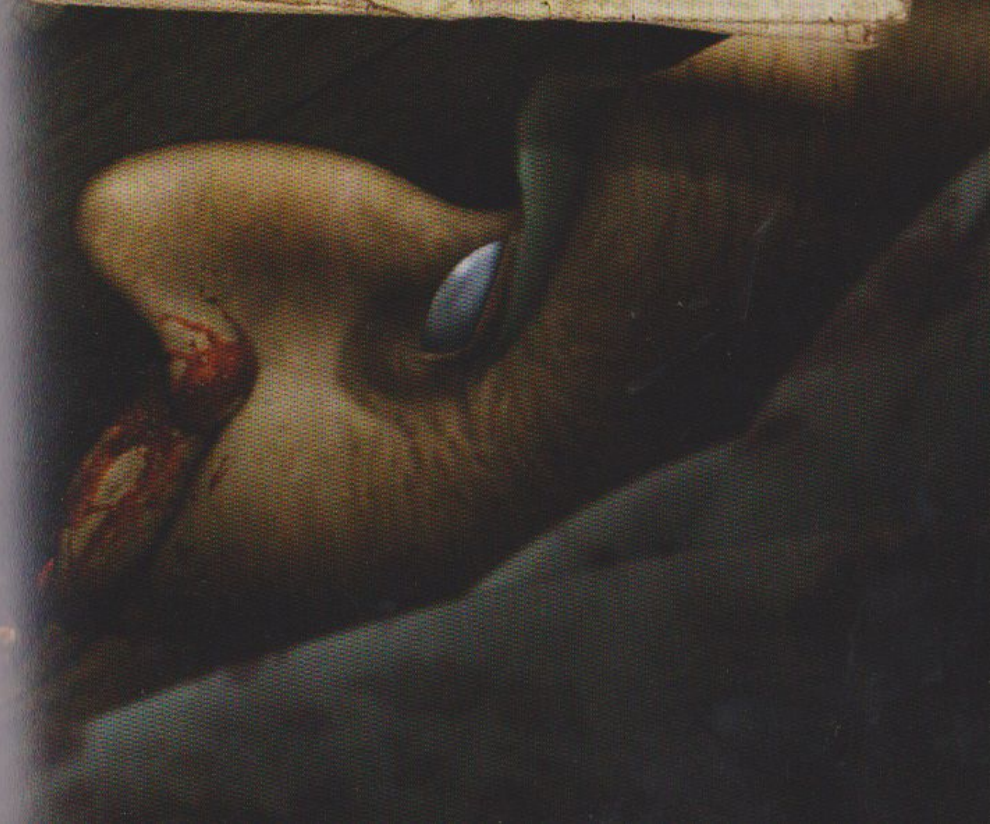

Prošli jsme všechny místnosti v domě, až jsme se dostali do starcova pokoje. Byl jsem tak nadšený svým triumfem, protože bylo jasné, že nemají žádné podezření, že jsem jim nabídl, ať si na chvíli sednou. Svou židli jsem postavil přesně nad místo, kam jsem schoval starcovo tělo. Byl jsem si absolutně jistý, že mě neodhalí!

Chvíli jsme rozmlouvali, ale náhle se mi udělalo nevolno. Rozbolela mě hlava

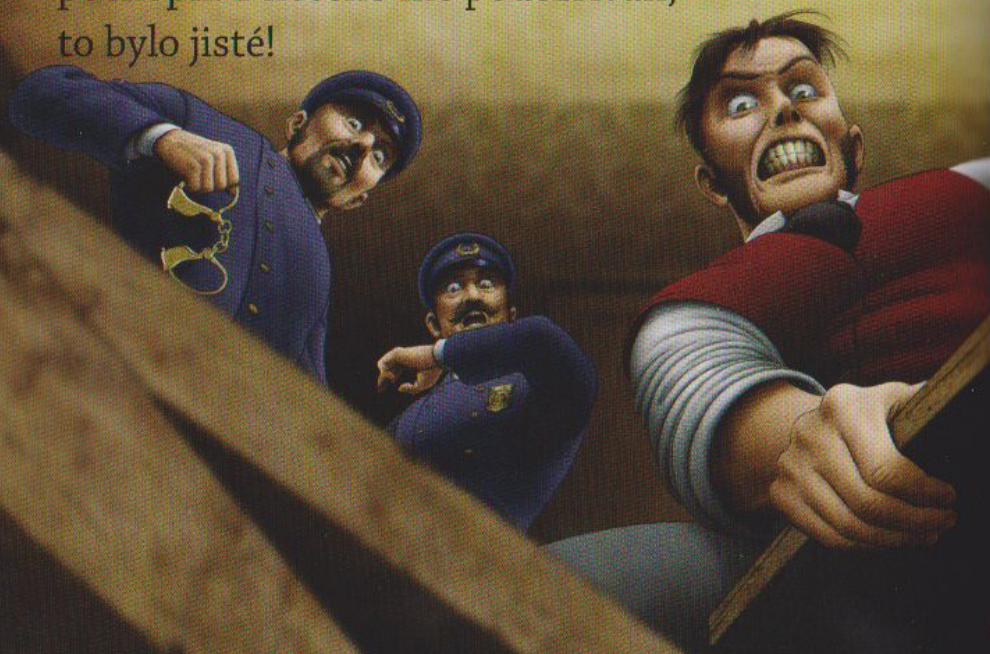
a začalo mi hučet v uších. Požádal jsem je, aby odešli, ale oni pokračovali v rozhovoru.

Hučení, které zaplavilo můj sluch, bylo čím dál tím jasnější. Zbledl jsem... Rozpoznal jsem tlukot starcova srdce! Ten zvuk, který se mi podařilo udusit, když jsem zabil starce, mě znovu začal pronásledovat! A nejen to. Neustále sílil, až do nesnesitelnosti... A tehdy mi vypověděly nervy. Co jsem mohl dělat?

Snažil jsem se překřičet ten ohlušující zvuk, ale byl tak hlasitý, že jsem musel vstát a začít se bavit s policisty o hloupostech, jen aby to neslyšeli. Proč nechtěli odejít, proč trvali na tom, že ještě zůstanou? Kam směřovala ta hloupá konverzace?

Ten hluk už byl silnější než všechny ostatní zvuky, ale ti muži si dál vykládali, jako by se nic nedělo. A tak jsem to pochopil: z něčeho mě podezřívali, to bylo jisté!

„Pasou se na mém strachu. Vědí všechno, ale skrývají to, protože chtějí vidět, jak trpím,“ řekl jsem si. To jsem nemohl tolerovat!

„Ubožáci! Jen se nedělejte. Vím, že víte všechno, ale neříkáte nic, jen abyste mě mučili. No tak dobře. Dám vám to, co chcete. Nedovolím, abyste si se mnou pohrávali. Tady!“ řekl jsem a ukázal na místo, kde bylo ukryté tělo. „Tady je to, co hledáte. Odstraňte tady ta prkna a najdete starcovu mrtvolu!“

